Летіла ворона понад морем; дивиться — лізе рак. Вона хап його та й понесла через лиман у ліс, щоб, сівши денебудь на гіллі, гарненько поснідать. Бачить рак, що приходиться пропасти, та й каже вороні:

— Ей, вороно, вороно, знав я твого батька і твою матір: славні люди були!

— Угу,— гугнить ворона, а рака кріпкенько держить.

— І братів, і сестер твоїх знав,— каже рак,— що за. добрі люди!

— Угу,— гугнить ворона, а рака кріпкенько держить.

— Та вже хоч вони і гарні люди,— каже рак,— а тобі не рівня. Мені здається, що й на світі нема розумнішого над тебе.

— Еге! — крякнула ворона на ввесь рот та й упустила рака в море.

От тим-то, як кого одурять похвальбою або лестивою річчю, то люди й кажуть: "Упустив рака з рота". А як кого остерігають, то кажуть: "Гляди! не впусти рака з рота".